

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPART NAPJA

www.aszabadsag.hu

...n, Csányi Sándor, Lendvai Ildikó,
...os, Kiss P... Zóka János, Fodor
...or, Gyurcsán... enc, Orbán Viktor,
...Hernádi Zsolt, Sze... Imre, Kósa Lajos,
...Vadai Ágnes, Deu... Tamás, Medgyessy
... Péter, Baja Fere... Boldvai László, Vahl
... Tamás, Bajnai Gordon... rényi Károly, Veres
... János, Leisztin... amás, Kupa Mihály,
... Molnár Gyula, Ha... Miklós, Draskovics
... Tibor, Demján Sándor... olgár György, Nagy
... Imre, Horváth Csaba... cska István, Puch
... László, Dávid Ib... Hiller István, Szili
... Katalin, Demszky Gábor... ó Péter, Gyenesei
... István, Rogán A... Oszkó Péter, Font
... Sándor, Várszegi Ga... esterházy Attila,
... Kapolyi László, Zwack... Surányi György,
... Göncz Kinga... Habsburg... y, Gál J. Zoltán,
... Podol... Béke... ló, Erdei Péter,
... Kovács László

ÜSD A TŐKÉST, NE SIRÁNKOZZ!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

A MINISZTERI FIZETÉS
ÉS AZ EMBEREK MEGBECSÜLÉSE

Bajnai úr bejelentette, hogy 15 százalékkal kevesebb fizetést fog adni a minisztereknek, mondván, hogy ez a kormány istenigazából meghúzza a nadrágszíjat. Szerintem az egész úgy, ahogyan van, ámitás, szemfényvesztés, duma. Vegyük példának okáért Bajnai úr eddigi miniszteri fizetését. 2007-ben havi bruttó 1,2 millió forintot keresett, 2008-ban 1,3 milliót. Elnézést a kerekítésért, de így egyszerűbb olvasni. Persze tudom, hogy 1234000 forintnál a kerekítés is havi 34 ezer forint, olyan összeg, amiből ma nem egy ember él Magyarországon. Ehhez jött még 2007-ben a 13. havi illetmény, cirka 0,6 millió, devizaapidíj 92 ezer. Ja, s el ne felejtsem: ruhapénz 36 ezer. Ez utóbbi nem értem. Nem csak elvből nem, de gyakorlatban sem. Számomra rejtély, hogy Bajnai miniszter úr szokásait ismerve mit vehetett ennyiért. Esetleg egy inget. Rendelkezésre állt egy Audi A6-os, mondanom sem kell, ingyen. Bajnai úr már miniszter korában nagyon takarékos volt, mert például nem kapott étkezési utalványt. Gyurcsány miniszterelnök úr 2009-ben is 154 ezer forint értékű étkezési utalványt kapott. Ja, persze, lehet, hogy az asszony vagy az anyósa nem főz otthon.

Egyébként a minisztereknek jár még nyelvpótlék, budapesti lakás, kedvezményes üdülés. Megnézném magamnak azt a minisztert, aki akár egyetlen fillért is fizet a mobiltelefonjáért, a postai levelezéséért, a számítógépéért, a napi kávéjáról nem is beszélve. Szóval egyezzünk meg valamin: ma nem is olyan rossz állás miniszternek lenni kicsiny hazánkban. Na, már most, Bajnai úr helyében én azt mondanám: fiúk,

lányok, miniszternek lenni nem kötelező, ez megtiszteltetés! Amíg miniszterek vagytok, kaptok havi 300 ezer forintot, és egy kocsi. Semmi többet. Ennyiből meg lehet élni. Ha tisztességgel dolgoztok, úgyse nagyon marad idő több pénzt elkölteni. S, még valamit megígérnek: ha így éltek és így dolgoztok, megkaphatjátok a legdrágábbat, amit semmilyen pénzen nem tudtok megvenni: lelkiismeretetek tisztaságát és az emberek tiszteltét, megbecsülését.

HOSPINVEST

„Nyolc évvel ezelőtt egészségügyi szakemberek, menedzserek, közgazdászok és szakorvosok fogtak össze, hogy olyan új egészségkultúrát honosítsanak meg a betegellátásban, mely révén a kórházak és rendelőintézetek figyelmesebb, korszerűbb és hatékonyabb szolgáltatást nyújtanak a gyógyulni vágyóknak.” Ez a szöveg ma is olvasható a HospInvest honlapján, annak ellenére, hogy a cég csődbe került, a bankok leemelik a számlájukról az átutalt állami pénzeket, és például az egri kórházban az operációk zömét már nem végzik el. Én mélységes elítélem a HospInvest vezetőit, általában minden üzletembert, aki mások átverésével akar pénzhez jutni. A HospInvest azonban nem horgászbobotokat árul, vagy távol-keleti tűzijátékokat, hanem az emberek egészségét, életét használja árucikként. Azt azonban végképpen megbocsáthatatlannak tartom, hogy a döntéshozók engedték az ügyet idáig fajulni. A Heves megyei Közgyűlés MSZP-s képviselői tudták, hogy a HospInvestnek nincs annyi pénze, hogy tisztességgel fenntartsion ennyi kórházat. A pénzügyben is nyilván tudták, hogy mi a helyzet, meg az egészségügyben is. Talán

még az Állami Számvevőszékben is tudták. Sőt, gyanítom az ügyészségen is, mindegy. És? Tettek valamit? Megakadályozta bárki is, hogy ilyen disznóság bekövetkezzen? Én bíróság elé állítanám az egész brancsot, a magukat üzletembernek nevező csalókat, de velük együtt mindazokat, akik az állami, önkormányzati szervezetekben segítségükre voltak. Zsúfoltak a magyar börtönök, de ennyi helyet biztosan találnánk.

NEM FÉLNI KELL A JOBBIKTÓL,
HANEM LEGYŐZNI

A Jobbik már leadta a kopogtatócéduláit az EP-választásokra. El kell ismerni, hogy ügyesek. Meggyőzték a falusi kocsmárosokat, vaskereskedőket, újságárosokat, pékeket, hogy vállalják a kopogtatócédulák átvételét. A Jobbik így szinte mindenütt jelen volt. Nem tudom, hogy ki pénze a Jobbikat, de egyet biztos: ilyen méretű munkát nem lehet csak lelkesedésből csinálni, pénz is kell hozzá, sok pénz. A Jobbiknak van. A Jobbiknak nem örülünk. Kormányellenes, multiellenes, sőt kapitalizmus ellenes jelszavaikkal megzavarják azokat az embereket, akik komolyan csalódtak a szocialista kormányban is, a multikban is, a tőkés rendszerben. A Jobbik azonban nem akarja leváltani a kapitalizmust, nem akarja felszámolni azt, ami a mostani válság, a mostani nyomor előidézője. A Jobbik nem a munkásság pártja. A Jobbik a lázadó, az elégedetlen értelmiségiek, a kispolgárság pártja, akikben – ahogyan a vicc mondja – bőségesen van igény antiszemitizmusra. Nem örülünk a Jobbiknak, mert félelmet kelt, betölti a mumus szerepét, ezzel muníciót ad az eltévelygő MSZP-szavazók visszatéréséhez az MSZP-akolba. Ha a Fidesz az előrehozott választások ismételtetésén túl előállna valamivel, mondjuk radikális szociális követelésekkel, ha odaállna a szakszervezetek mellé, a Jobbik esélyei csökkennének. De a Munkáspártnak is van dolga: megállítani az EP-listát, hogy a baloldali csalódott emberek bennünket válasszanak, ne őket. Nem félni kell a Jobbiktól, hanem legyőzni!

THÜRMER GYULA

AZ MSZP-T, A FIDESZT EL KELL KERGETNI!

BESZÉLGETÉS SZATMÁRI BOGLÁRKÁVAL,
DEBRECEN 3. SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLET KÉPVISELŐ-JELÖLTJÉVEL

Tudom milyen szegénynek lenni, tudom milyen napról-napra élni – Szatmári Boglárka szájából ezek a szavak nem pusztán „politikusi szólalom”, a munkáspárti fiatalasszony nem villából, lakótelepi albérlétekből beszél. Jobb és tisztességesebb életet szeretne: nem csak lányának egyszer, mindenkinek, minél gyorsabban. Tudja a megoldást is: Munkáspárt. A munkást, a dolgozót csak az érti meg, csak az tesz érte, aki maga is az.

– *Miért léptél be a Munkáspártba?*

– Azért, mert borzalmasan elegendem van a kormány kizsákmányoló politikájából. Elegendem van abból, hogy emberek ezrei-száz-ezrei dolgoznak évtizedekig, és nincs annyi nyugdíjuk, hogy megéljenek belőle. A fiataloknál is hasonló a helyzet: nincs munka, nincs lakás, nem tudnak megélni.

– *Lehet ezen változtatni?*

– Először is a tőkés pártokat kell elkergetni! AZ MSZP, a Fidesz sohasem fog a kisembereknek kedvezni, nincs benne a DNS-ükben az ilyen programozás. Hol haszon egy milliárdos cégnek, ha pénzt ad a kisember zsebébe? Hol haszon a kormánynak az, ha az emberek jobban élnek? Egyszerűen nem tudják, milyen az, ha bérből és fizetésből próbál megélni egy család. Havi sokmilliót kapnak, ebből ők jól élnek, de nem tudják beleképzelni magukat a nyomorgó állampolgárok sorsába.

– *Te tudod, milyen az?*

– Sajnos igen. Amikor a kislányunk született, hat négyzetméteres szobáskában laktunk, hárman. Ha ehhez még hozzávesszük, hogy a GYES és a családi pótlék összege együttesen akkor sem érte el a minimálbért. Most egy panellakásban lakunk. Mai – no nem parlamenti – fizetésből szinte lehetetlen kifizetni a bérleti díjat, állni a rezsit is, s még meg élni is valamiből.

– *S még a „rendszert is dönteni”... Párod, hogy viszonyul politikai meggyőződésedhez?*

– Meglepő, de elfogadj! (nevet) Dózsa Miklós, a Baloldali Front KISZ országos vezetésének a tagja és KB-megbízott. Segít nekem a párt- és frontmunkában egyaránt. Mivel dolgozik szüksége van rá.

– *A Baloldali Front tagja is vagy?*

– Igen. Az összes helyi Front-tag fiatalabb mint én. Inkább háttér munkát végzek. Jelenleg – ez félig-meddig titok – egy nagyobb szabású rendezvény tervezetét

készítem. Örültségében nagyobb, mint a tavalyi Pulyka-napos részvétel... Természetesen segíték a kedvesemnek is a munkában, informatikai területen.

– *Nyomdászként, hogyan segített a pártot?*

– A helyi szórólapokat szoktam elkészíteni, bár néha előfordul, hogy kimaradok belőle. Ilyenkor árgus szemekkel olvasom az anyagot és felpaprikázom magam, ha hibát találok. Szeretem a pontos munkát. A pártnak csak jó minőségű röplapot szabad terjeszteni helyi szinten is, mert elsődleges a tartalom, de a forma is. Nekünk mindig a tökéletességre kell törekedni. Helyi rendezvényekre én készítem a díszeket. Például karácsonyi fenyőgirland, pártszületésnap tortája, tűzijáték, gyermeknap lufik, aprósütemény. Elindítottam a Cívis Nőegylet honlapját, ami több mint egy éve működik. Próbálom modern, baloldali honlappá varázsolni, ami kitűnik a fásult honlapok közül. A helyi munkáspárti honlap szerkesztésében is segíték. Legutóbb az EU-választásra készítettem egy internetes reklámfilmeket.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– A szabadidő többnyire egy szép álom számomra. A lányunkon, a családomon kívül ellátom beteg anyukámat – ez a munka szinte az egész napomat lefoglalja. Amikor mégis szakítok egy kis időt, fotózni szoktam. Rajongok a természetért! Egy-egy látóterembe kerülő dolog percegig fogva tud tartani a szépségével. Tagja vagyok egy nemzetközi Che Guevara klubnak, bár mivel nem tudok elég jól angolul, döcögösen beszélgetünk, de azért megértjük egymást.

Legutóbb a lányommal együtt gyűjtöttük a kopogtatócédulákat.

– *Miket szoktál olvasni?*

– Napi szinten olvasom Rémusz bácsi meséit öt éves gyermekünknek, bár ebből néha valóságos színházi előadást kell varázsolni. Szeretem Agatha Christie és

Szatmári Boglárka

1981. március 22-én született Debrecenben. Zeneagozatos osztályban végzett, tud is játszani néhány hangszeren, emellett nyomdász és vasutas szakmát is szerzett. Édesanyja magyar-orosz szakos tanár és nyomdász, édesapja szobafestő volt. Ősi tímár családból származik. A család tagjainak emlékei ma is fellelhetők a debreceni Tímármúzeumban. Egy kislány édesanyja. Négy éve lépett a Munkáspártba, ma a kommunista mozgalom elképzelhetetlen lenne nélküle Debrecenben.

Graham Hancock műveit, de ha fel akarok vidulni Gerald Durrell-t olvasok.

– *Ha találkozna az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?*

– Először egy lottó ötös, hogy legyen saját lakásunk és megvehessem a pártnak az irodát, amit már ki is néztem. A második kívánságom az, hogy ne nélkülözzön a családom, szeretteim, barátaim ételben, ruházatban, egészségben, kultúrában. Ha az első teljesül, megvalósítható lesz, hogy Thürmer Gyula vezetésével frakciónk legyen az Országgyűlésben. Sok munkával elérhető lesz aranyhal nélkül is, de szívósaknak kell lennünk és semmilyen körülmények között sem veszíthetjük el lélekjelenlétünket. ■

MUNKÁS, DOLGOZÓ ÉBREDJ!

A tőkés ellenforradalom húsz évvel ezelőtt a magyar szakszervezeti mozgalomra is lesújtott: szétverte az egységes szövetséget, elvette a tagok által évtizedek alatt összehozott vagyont, a saját szája ízére szabott munkatörvénykönyvvel korlátozta az osztályharcot. A szocialista államnak a szakszervezet szövetségese volt, a mostani kapitalistának ellensége.

Húsz évvel ezelőtt döntő változás ment végbe a magyar szakszervezeti mozgalomban. Végbement a tőkés ellenforradalom, amely minden tekintetben megváltoztatta a szakszervezetek létfeltételeit.

A rendszerváltásig a szakszervezetek munkamódszerei a szocialista rendszer-

hez igazodtak, és a kommunista párt szakszervezeti tapasztalatai is a szocializmusban alakultak ki.

A szakszervezeteknek nem voltak tapasztalataik, sem a kapitalista viszonyokról, sem az osztályharc formáiról.

A kapitalizmusban a tőkés erők célja,

hogyan megakadályozzák a munkásosztály szerveződését, fékezzék és korlátozzák az osztályharcot. Az elmúlt húsz évben ennek érdekében számos intézkedést tettek.

A magyar szakszervezeti mozgalom húsz évvel a rendszerváltás után gyenge, szervezetileg, politikailag megosztott, mégis, a mintegy 700 ezer dolgozót tömörítő konföderációk még mindig komoly erőt képviselnek.

Befolyásuk elsősorban az állami szektorban érvényesül: a vasútnál, postánál, az egészségügyben és az államigazgatásban. Bár helyenként jelen vannak a magánszférában, nem tudták hatékonyan megvetni a lábukat, sem a multinacionális, sem a hazai tőkés vállalatoknál.

Egyfelől a mindenkori tőkés kormányok továbbra is gátolják a szakszervezetek térnyerését, másfelől maguk a szakszervezetek sem tudtak alkalmazkodni a kapitalista viszonyokhoz, hatékonyan fellépni a multinacionális cégek törvénysértései ellen, de a hazai tőkés ellen sem.

Ezeknél a cégeknél sokszor a dolgozók legegyszerűbb jogainak biztosítását sem tudták kiharcolni. A Suzuki, Hankook, az őrző-védő cégek, a nemzetközi üzletláncok példáját napestig lehet sorolni.

Sok esetben saját helyi szakszervezeti vezetőiket sem tudják megvédeni (megszüntetik a munkakörét).

Több multinacionális cégnél erőszakkal gátolják a szakszervezetek alakítását.

A hazai kis- és középvállalatoknál a szervezettségi arány, hasonlóan alacsony. A kereskedelemmel foglalkozó kis- és középvállalkozásokban dolgozóknál például mindössze 12 százalék.

Mindezek ellenére a szakszervezeti mozgalom politikai megosztottsága az elsődleges gátja az egységes szakszervezeti fellépésnek.

A rendszerváltó ellenzéki pártok – elsősorban az SZDSZ – eredményesen bontotta meg a korábban egységes szakszervezeteket. Ezek egyik része az SZDSZ, másik része az MSZP befolyása alá került. Az SZDSZ befolyása később jelentősen csökkent, az MSZP nagyjából megtartotta korábbi MSZOSZ-es bázisát. A Fidesznek nincs lényeges befolyása a szakszervezeti mozgalomra: mindössze a Munkástanácsok, s az egykor szabaddemokrata közelinek számító Ligával sike-

Szocializmusból a kapitalizmusba

A szocializmusban a hatalom a munkásosztály kezében volt, a kapitalizmusban, a tőkésosztály kezében van.

A szocializmusban a szakszervezet a szocialista állam szövetségese, a kapitalizmusban a tőkésosztály, a tőkésállam ellensége.

A szocializmusban a szakszervezeti mozgalom bázisát a nagyüzemi munkásság jelentette. A rendszerváltás nyomán megszűntek a nagyüzemek, a gazdaság nagy része külföldi tulajdonba került.

A szocializmusban egységes volt a szakszervezeti mozgalom, a tőkés rendszer megosztotta, és szembeállította a szakszervezeteket. A szakszervezeti vagyont elvették. A tőke a jog eszközével, munkatörvénykönyvvel és más rendelkezésekkel korlátozza az osztályharc lehetőségeit, nehezíti szakszervezetek létrejöttét cselekvését.

A tőke a média minden eszközével a munkabékét, a társadalmi partnerséget, a közös teherviselést, a nemzeti és hazai méretű lobbizást hirdeti, szembeállítva az osztályharcot. Lejárattja a szakszervezeti mozgalom történetét.

Államosítani kell!

„Meddig tűrjük még ezt? Mit sz..akodunk még? Államosítani kell a gyárat és kész!” – ez az őszinte dühkitörés nem egy munkáspárti vagy Frontrendezvényen hangzott el. A Szakszervezeti Ifjúsági Akadémia első előadásán a Dunaferr egyik ifjú munkása fakadt ki így. A fiatalember húsz évvel a rendszerváltás után már csak ebben látja a megoldást, s nem fél kimondani sem. Nem fél, és nincsenek hamis nosztalgiaán alapuló illúziói a kormányzó álbaldallal szemben sem. Tenni akar, s ha segítnek neki, ha segítünk neki, tenni is fog! Velünk együtt fog harcolni! Nincs hát nekünk sem okunk félni semmitől!

rült kapcsolatot kiépítenie az Orbán Viktor vezette pártnak.

A politikai megosztottság mellett az ágazati megosztottság is terheli a szakszervezeti mozgalmat, és ne feledkezzünk meg a konföderációkhoz nem tartozó kis szakszervezetekről, melyek zömmel ugyanazokon a szakmákon belül tevékenykednek, mint a hagyományos érdekképviseletek.

Ezek a „kicsik” alacsony létszámú, frissen alakult szerveződések, melyek időnként radikálisabb hangot is megütnek.

Érdemes figyelni az MSZOSZ politikáját az elmúlt időszakban. Míg korábban választási együttműködést kötöttek az MSZP-vel, sőt tucatnyi képviselőjük ült a Parlamentben, 2007 óta finoman, de folyamatosan bírálják a kormány politikáját. A közös szakszervezeti sztrájkot továbbra sem támogatják, a konföderációk korábbi és mostani megmozdulásain ők is megjelentek. Láthatóan próbálnak ellépni az MSZP-től, hiszen támogatottságuk a kormány lépéseire tett válaszaik függvénye.

A Liga május 1-ei felhívásában, a gazdasági követelések mellett, politikai követelések is jelentek.

Milyen a Munkáspárt kapcsolata a szakszervezetekkel?

Éveken keresztül szoros kapcsolatot ápolunk az MSZOSZ-szal, ezen belül a Baloldali Munkáspatformmal. Ez a kapcsolat – nem függetlenül az MSZP és az MSZOSZ vezetőinek alkujától – az elmúlt hat-nyolc évben teljesen elhalt. A

Munkáspárt is lényegében megszűnt. Ezzel párhuzamosan ugyanakkor új szakszervezeti kapcsolatokat sikerült kialakítanunk, elsősorban az ekkortájt radikalizálódó szakszervezetekkel. Ilyen volt az EDDSZ-szel, a PDSZ-szel és a Ligával történő közös fellépésünk. Együtt dolgoztunk a kórházprivatizáció elleni

alírásgyűjtésben, a TB-mentő akcióban, a Charta a szabad vasárnapért mozgalomban. Ezeket az egyszeri alkalomra szóló együttműködések ugyanakkor csak elvétve kísérték további párbeszéd. Ez így nem mehet tovább!

GILICZE ATTILA

Munkáspárt: mit a teendő?

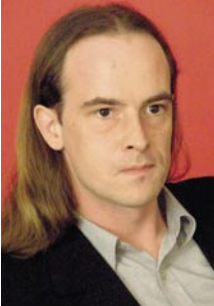
A Munkáspárt tevékenységét a szakszervezetekben alapvetően korlátozták a rendszerváltás sajátosságai, és ezen eddig nem tudtunk változtatni. A törvény tiltja a pártok munkahelyi jelenlétét. A munkáspárti tagok zömének viszont a munkahelyi pártszervezésben volt tapasztalata, az is a szocialista időszakból. A párt kezdettől fogva zömében nyugdíjasokból tevődött össze, és ma is kevés közöttünk az aktív dolgozó. Mit lehet akkor tenni?

Egy: A német kommunisták mintájára minden párttagnak – ha van rá lehetőség – kötelező belépnie a szakszervezetbe. Ez azonban csak az alap, a szakszervezetben nem csak aktívan dolgozni kell, hanem nyíltan vállalni azt is, hogy a Munkáspárt tagja, kommunista. Erre kell felkészíteni a majdan munkába álló fiataljainkat is.

Kettő: Figyelemmel kell kísérni a szakszervezetek életét. A munkáspárti aktivisták, városi és megyei vezetők iratkozzanak fel a szakszervezeti hírlevelekre, ezeken keresztül is keressük a kapcsolódási pontokat. Kiemelten figyeljünk a konföderációkhoz nem tartozó független szakszervezetek irányába. Többségük kicsi, friss szerveződés, akár megalakulásuktól kezdve nyomon követhetők, radikálisabbak, alacsony taglétszámuk miatt könnyebb az előrejutás. Ilyenek az egyes postás, vasutas, tömegközlekedési vagy éppen vagonőr-szerveződések. Két tucatnyi van belőlük.

Három: Szervezzünk kommunista sejteket. Egy kis budapesti akciócsapat hónapok óta bombázza a röplapjaival a főváros és vidék egyes gyárait. Az akciók részletes leírásával, tapasztalataival folyamatosan foglalkozik A Szabadság is. Cél: a portugál kommunisták munkáját alapul véve addig „dolgozzuk” a gyárat, amíg legalább háromfős kommunista sejtet nem hozunk létre benne.

MUNKÁS, HAZAFIAS LISTA!

Gilicze Attila 35 éves, az elnökség tagja, a rendszerváltással párhuzamosan vált felnőtté. A gimnáziumot estin, hol munka, hol munkanélküliség mellett végezte. Jelenleg postai kézbesítőként dolgozik, miközben főiskolán is tanul. Az élet megtanította vele a leckét: „Az MSZP ugyanolyan rablóbanda, mint a másik. Sőt! Ők voltak az igazi rendszerváltók, nem az MDF! Ha ezek nem rothasztják belülről az MSZMP-t, száz Antall sem csinált volna itt rendszerváltást. Számomra ugyanolyan polgári párt, mint a FIDESZ, az MDF, vagy bármely másik.”

Gál Ferenc 45 éves, egykor lótenyésztést tanult, a rendszerváltók azonban bezárták a téeszt. Munkanélküli lett, ma biztonsági őrként dolgozik. Békés megye elnöke. Tudja, milyen ma Kelet-Magyarországon élni. Nincsenek illúziói: „Akkor lesz gyermekeinknek jövője, ha felvállaljuk gondolatainkat és harcolunk megvalósításukért!”

Frankfurter Zsuzsa 56 éves, a Balassagyarmati Kórház orvosa, aneszteziológus és sebész. Nap mint nap tapasztalja, hogy mit tett az egészségügygel a szörnyű, embertelen, pénz-központú „reform”. Ha a betegnek van pénze, meggyógyul, ha nincs, pusztuljon el – ez a tőkés reformja. A pénz mindenhatósága számára elfogadhatatlan. Az anyagiak szükségesei, de csak az élet fenntartásához.

Kovács Balázs 22 éves egyetemista nem kommunista családból származik, felnőtt éveit tették azzá. A fizetett oktatás, a tanulás „úri mulatsággá” válása megtanította vele a kapitalizmust. Egri diákként különösen büszke közös múltunkra, büszke magyarságunkra. Azonban nem lehet valaki egyszerre hazafi és az elnyomók kiszolgálója. Aki hazáról beszél, s közben eladja az országot, az rongy ember, áruló.

A Magyar Kommunista Munkáspárt Európa Parlamenti listáján nincsenek milliárdos „sztár-közgazdászok”, magukat magyar hazafinak csúfoló Habsburg-ivadékok. Nem szerepel a munkáspárti listán „dísz-kisebbségi”, „dísz-fiatal”, s nem jelölünk valakit csak azért, mert éppen kettessel kezdődik a személyi száma. Nincsenek olyanok sem a munkáspártiak közül, akik itthoni kudarcaik után Brüsszelbe menekülnének „külpolitizálni”, s az unió központjában elkényelmesedett bérpolitikusokat sem jelölünk. A Munkáspárt jelöltjei a magyar valóságban élnek, dolgoznak. Munkások, orvosok, vállalkozók, egyetemisták. Ismerik Magyarország gondjait, mert megélik azokat. Tudják, mi a megoldás, mit kell az unióban elérni. Brüsszelben is dolgoznak, magyar hazafiak maradnak!

	Név	Szül. év	Foglalkozás	Terület
1.	Thürmer Gyula	1953	alkalmazott	Budapest
2.	Gilicze Attila	1974	postás	Budapest
3.	Dr. Frankfurter Zsuzsanna	1953	orvos	Nógrád
4.	Szabó Tamás	1987	egyetemi hallgató	Heves
5.	Belovitz Károly	1952	erdész	Győr-Moson-Sopron
6.	Vánása Csaba	1974	munkás	Budapest
7.	Fléger Tamás	1953	munkás	Budapest
8.	Benesik Mihály	1943	ny. művezető	Jász-Nagykun-Szolnok
9.	Fogarasi Zsuzsanna	1969	alkalmazott	Budapest
10.	Juhász Norbert	1989	tanuló	Heves
11.	Dr. Váli Zoltán	1954	ny. BM-alkalmazott	BAZ
12.	Gál Ferenc	1964	biztonsági őr	Békés
13.	Gulyás János	1956	polgármester	BAZ
14.	Kovács István	1969	alkalmazott	Pest
15.	Gulyás László	1955	ny. postamester	Jász-Nagykun-Szolnok
16.	Varga Szabolcs	1985	egyetemi hallgató	Hajdú-Bihar
17.	Kovács Balázs	1987	egyetemi hallgató	Heves
18.	Kőszeginé Benedek Anna	1945	ny. alkalmazott	Budapest
19.	Dózsa Miklós	1983	adatrögzítő	Hajdú-Bihar
20.	Winkler Károly	1953	vállalkozó	Győr-Moson-Sopron
21.	Vida János	1953	fordító	Budapest
22.	Göntzöl Gábor	1972	vállalkozó	Pest

**SZÁMONKÉRHEŐ,
VISSZAHÍVHATÓ
KÉPVISELŐKET A KÖZÉLETBE!
TÁMOGASD A MUNKÁSPÁRT
EP-LISTÁJÁT!**

A MUNKÁSPÁRT PROGRAMJA

MIT AKAR A MUNKÁSPÁRT?

*Mi nem forgattunk köpönyeget, mi nem loptunk,
mi nem csaltunk, mi nem korrumpálódtunk!*

Új kormányt, új politikát akarunk. Olyan kormányt akarunk, amely megfélemez a néhány százezer gazdagot, s végre levegőt, életet, munkát ad a kilencmillió többi magyarnak.

Nem az MSZP és Fidesz között kell választani, hanem a Munkáspárt és az összes többi között. Az emberek gondjait mi értjük, mert azok a mi gondjaink is.

Rendet akarunk Magyarországon!

Korrupciómentes közéletet és gazdaságot akarunk! Vaskéz kell és szilárd, mindenki számára kötelező törvények!

Felül kell vizsgálni a privatizációs szerződéseket! Vegyük vissza azt, amit néhányan korrumpált módon, áron alul, mindenkit kijátszva megszerezték! Annyit fizessünk érte, mint amennyiért ők megvették!

Törvény előtti egyenlőséget akarunk! A törvényeket mindenki tartsa be! Ne az döntsön, hogy ki tud sztárügyvédek megfizetni, hanem az, hogy kinek van igaza.

Új munkatörvénykönyvet és szakszervezeti törvényt akarunk! Nagyobb védelmet a dolgozóknak, több jogot a szakszervezeteknek!

Számoljunk fel a feketegazdaságot! Olyan adókra van szükség, amit az emberek még hajlandóak megfizetni, de az államnak már hasznot hoz.

Biztonságban akarunk élni. Az utcán látható rendőrséget akarunk. Az állam fizesse meg és védje meg rendőreit! A hatalmával visszaélő rendőrt büntessék meg!

Igazságszolgáltatást akarunk és nem csak jogszolgáltatást! Meg kell szüntetni mindenfajta beavatkozást a bíróságok munkájába! A korrumpált bírókat le kell váltani.

Legyünk őszinték önmagunkhoz, beszéljünk arról, hogy van cigánykérdés! A cigányságnak megvannak a maga sajátos gondjai, amelyeket nem emberi jogi prédikációval lehet megoldani, hanem konkrét munkahelyteremtéssel, erre a területre irányuló gazdasági, oktatási és kulturális eszközökkel.

MUNKÁSPÁRTI VÁDIRAT:

Mit tehetünk a tőke ellen?

Azt akarjuk, hogy a dolgozó embernek már most jobb élete legyen. Tudjuk, hogy kapitalizmus van. A pénz, a média, a hatalom a tőkés kezében van. Mit tehetünk mi a tőke ellen?

Küzdenünk kell! Az elmúlt 20 év világosan mutatja, hogy itt csak az a miénk, amit kiharcolunk magunknak. Harcolni kell a munkaköpenyért, ami jár. Harcolni kell azért, hogy a nemzeti ünnepeken ne hívjanak be bennünket dolgozni. Harcolni kell azért, hogy európai béreink legyenek és ne csak európai árák. Ezért kell szervezni a szakszervezeteinket, erősíteni hitünket. Ezért kell vállalni a sztrájkot, ha szükséges. Ezért kell segíteni a többi dolgozó küzdelmét.

Húsz éve szocializmus volt, ma kapitalizmus van

- Húsz éve senki sem lehetett milliárdos, de a túlnyomó többségnek elfogadható élete, biztos jelene és kiszámítható jövője volt. Ma bizonytalan a jelened, kiszámíthatatlan a jövőd.
- Húsz éve az ország pénzét úgy osztották el a parlamentben, hogy jusson oktatásra, egészségügyre, a Te és a mi jólétünkre. Ma a gazdagok, a milliárdosok kapják az ország kenyerének javát.
- Húsz éve megbecsülték a tisztességes munkát, ma az ügyeskedőknek, a csalóknak áll a világ.
- Húsz éve a munkásembernek becsülete volt, ma másodosztályú polgár saját hazájában.
- Húsz éve sem volt minden fenékgig tejföl. De éreztük: a szocializmus van az emberekért, és nem az emberek vannak a szocializmusért. Ma nem a kapitalizmus van értünk, mi vagyunk a kapitalizmusért.

Húsz éve dolgozhatott mindenki, ma egymillió embernek nincs munkája

- Húsz éve mindenki dolgozhatott, aki akart. Ma hivatalosan 400 ezer embernek nincs munkája, nem hivatalosan egy milliónak.
- Húsz év alatt másfél millió munkahelyet tettek tönkre, de egyet se pótoltak.
- Húsz éve a mezőgazdaság egymillió embernek adott munkát. Ma alig százezren dolgoznak itt.
- Húsz éve a pályakezdőket tárt karokkal várták a munkáltatók. Ma körülbelül 80 ezer pályakezdő fiatal indítja életét munkanélküliségként.
- Húsz éve napi 8 óra munkából elfogadhatóan meg lehetett élni. Ma sokszor 13-15 óra is kevés.
- Húsz éve miénk volt Magyarország, ma külföldiek szolgálják vagyunk saját hazánkban.
- Húsz éve a gyárak, az üzemek, a bankok, minden-minden magyar volt. A magyar gyárakat bezárták vagy privatizálták, jellemzően a külföldi tőke számára. A legtöbb gyárat azért vették meg, hogy a konkurenciát felszámolják, így a hazai gyárak többségét szétzúzták, bezárták, dolgozóit az

utcára tették. Ma az ipar, a kereskedelem, a szolgáltatások nagy része külföldiek kezében van.

- Húsz évvel ezelőtt volt nemzeti ipar, ma multik vannak. Húsz éve volt önálló nemzeti termelés, önálló tudományos háttérrel. Ma a külföldi cégek összeszerelő üzemei jelentik az ipart.
- Húsz éve volt magyar műszeripar, olyan nagyüzemekkel, mint a MOM. Volt önálló hadiparunk, olyan üzemekkel, mint a Diósgyőri Gépgyár, a Rába.
- Húsz éve volt magyar ruházati ipar olyan óriásokkal, mint a Május 1, a Vörös Október, a Zalaegerszeg. Mára a ruházati ipar gyakorlatilag megszűnt. Húsz éve volt magyar cipőipar, ma gyakorlatilag nem gyártunk magyar cipőt.
- Húsz éve a magyar Ikarus évente 13 ezer autóbust gyártott, és a világ élvonalában volt. Mára felszámolták, hogy helyébe a német, svéd és más buszok jöjjenek. Húsz éve a Ganz-MÁVAG vonatokat gyártott a világ számos országának, ma kínai piac van a helyén.
- Húsz éve az ország vezetése a magyar gazdaságot támogatta. Ma a multikat, a külföldi tőkét szolgálja ki. Magyarországon – bármivel foglalkozik is – a multi támogatást és adókedvezményt kap. Mára ez utóbbi összege eléri a százmilliárd forintot. A kis- és középvállalkozó, az őstermelő nem kap semmit, sőt: olyan adókkal sújtják, hogy ne érje meg Magyarországon termelnie, dolgoznia.
- Húsz éve az energiaszektor az állam kezében volt, nem kellett félni attól, hogy lekapcsolják a villanyt vagy nem tudunk fűteni, mert nem tudjuk kifizetni. Mára a privatizált energiaszektor egekig emelt árai miatt az emberek nem tudják kifizetni a rezsit: csak idén 700 000 embertől vonnak 30%-ot a fizetésükből köztartozás miatt.

MEGÉRTE? EZT AKARTAD?

- A multik környezetében a magyar kis- és középvállalkozások teljesen ellehetetlenednek, hiszen őket adók sújtják, a multit pedig adókedvezménnyel támogatják. 2007-ben 100 ezer magyar vállalkozás ment tönkre.

Húsz éve 20 milliárd dollárral tartoztunk a világnak, ma 130 milliárddal

- Húsz éve 20 milliárd dollárral tartoztunk a világnak. Ma mintegy 130 milliárddal tartozunk.
- Húsz éve tudtad, hogy hol a pénz! Fedezetül ott állt a magyar gazdaság. A Ganz MÁVAG, a Csepel Művek, a MOM, az Ikarusz, Bábolna, Nádudvar, Mezőhegyes. Száz-ezer számra épültek lakótelepi lakások. Itt volt a pénz, tudtuk, hogy hol van. Mi kaptuk, mi használtuk, és kérdezzük: hova lett ez a pénz? Hol vannak a magyar üzemek? Hol építenek szociális bérlakást? Hol adják olesón a kenyeret?
- Húsz éve, a Kádár-rendszerben gazdálkodtak a hitelekből, a mostani rendszerben ellopják.

Húsz éve az ember volt a legfontosabb, ma a pénz

- Húsz éve még kórházakat, iskolákat építettek, hogy az egészségügy és az oktatás mindenki számára elérhető legyen. Mára bezártak több mint 300 iskolát, bezártak több száz rendelőt és kórházat. Sokaknak negyven kilométert kell utazni a „központi” kórházig. Nem csoda, hogy a halálzási arányban és várható élettartamban is az EU-20-ak közül a legrosszabb ötben vagyunk.
- Húsz éve a kórházban az számított, hogy mi a bajod,

mid fáj? Ma egyre inkább az számít, hogy mennyi pénz van.

- Régen a beteg minden körülmények között kapott ellátást. Mára ingatlanspekuláció miatt bezárták a „Lipótmezőt”, azt az országos pszichiátriai intézményt, ahol olyan betegek is éltek, akik nem tudtak gondoskodni magukról, s esetleg ön- vagy közveszélyessé válhattak volna gyógyszeres kezelés nélkül. Ma több százan bukkannak fel hajléktalan szállókon, s legalább ennyien nem igénylik gyógyszereiket – védelem és kezelés nélkül mi lesz velük?

Húsz éve sem voltunk gazdagok, de sok mindent megengedhettünk magunknak

- Húsz éve sem voltunk gazdagok, de sok mindent megengedhettünk magunknak: üdülést, éttermet, szórakozást. Ma vagy az egyik, vagy a másik, de gyakrabban egyik se.
- Húsz éve nem kellett adót fizetnünk. Ma – ha csak egy kicsit is jobban keresünk az átlagnál – a fizetés felét elviszi az állam. Mit kapunk cserébe? Bezárt kórházakat, lezüllesztett oktatási rendszert, bezárt vasútvonalakat, megfizethetetlen közlekedési díjakat.
- Húsz éve senki nem éhezett Magyarországon. Ma az ENSZ óvatos becslései szerint is legalább 200 ezer ember, ebből mintegy 20 ezer gyerek éhezik hazánkban. További 100 ezer gyerek pedig jó esetben krumplihoz és zsíros kenyérhez jut.
- Húsz éve az emberek többsége nyaralni ment. Ma a családok 59 százaléka nem megy nyaralni.
- Húsz éve a nyugalomba vonulás tisztas nyugdíjat és megbecsülést jelentett. Ma éhezést, társadalmi kizártságot. Mít lehet megvenni az öregségi nyugdíj minimális összegből, 28500 Ft-ból? Ételt keveset, rezsit fizetni lehetetlen, gyógyszert meg szedjenek a gazdagok.
- Húsz éve gyakorlatilag minden magyar állampolgár részesült a társadalombiztosításban. Ma ezrek esnek ki a társadalombiztosításból, így megfosztják őket az egészségügyi ellátástól.
- Húsz éve nem voltak hajléktalanok, s a biztos megélhetés miatt senkit nem fenyegetett az a veszély, hogy az utcára kerül. Ma Magyarországon 85-90 ezer hajléktalan él, s évente több, mint 2000 lakást árvereznek el.
- Húsz éve a cigánynak nem kellett szociális segélyért sorba állnia, nem kellett megaláznia magát. Húsz éve a cigány is dolgozhatott, sőt dolgoznia kellett. Cserébe nem „lenézett idegen” volt, hanem egyenjogú polgár.

Húsz éve voltak illúzióid, ma már nem hiszel semmiben. Húsz éve tudtad, hogy másnap is lesz nap, lesz munkád, kenyered. Húsz éve tudtad, hogy legalább annyit adhatsz gyermekeidnek, sőt gyakran többet, mint amennyit Te kaptál a szüleidtől. Ma gyakran a szüleid segítenek Téged, és kevesebbet fogsz tudni adni gyermekeidnek. Húsz éve elhitted a nagy pártok meséit. Ma már tudod, hogy becsapnak. Húsz éve nem hitted el a Munkáspártnak, amit a kapitalizmusról mondtunk. Ma már tudod, hogy igazat mondtunk, Téged akartunk megkímélni. Húsz év elteltével bízzál bennünk, bízz a Munkáspártban!

AZ EURÓPAI PARLAMENTI VÁLASZTÁSRA

Magyarországot, magyar ipart, magyar gazdaságot akarunk!

Adóztassuk meg a multikat! A multik lejáró szerződéseit ne hosszabbítsuk meg!

Védjük meg a magyar vállalkozót, védjük meg a távolkeleti dömpingtől is, a nyugati monopóliumoktól is! Magyar minisztériumok magyar árut rendeljenek!

Legyen állami tervezési központ! Ez hangolja össze a különböző érdekeket, képviselje és védje a nemzeti érdekeket!

Állami tulajdonba kell venni az energiaszektort, beleértve a távhő-ellátást, a villamosáram-szolgáltatást! Ne engedjük, hogy a külföldiek rajtunk gazdagodjanak!

Hozzunk létre lakossági hitelekkel és befektetésekkel foglalkozó állami bankot, hogy a lakosság megtakarításait ne csak a magántőke kezelje! Az állami bank csökkentse a hitelek kamatát, kényszerítse rá a többi bankot profitjának csökkentésére! Az állam szerezzen részesedést a bankokban! Az állam garantálja a bankbetéteket!

A válság következményeit azok okozóival fizetessék meg! A kormány fogadjon el átfogó csomagot a nemzetközi pénzügyi válság következményeinek elhárítására. A kormány hirdessen elbocsájtási moratóriumot. A munkanélküliek és a fiatalok kapjanak lakbérkedvezményt. Törvény tiltsa meg, hogy a kölcsönök nem fizetése miatt bárkit is ki lehessen rakni az utcára! Fagyaszszák be a törlesztéseket azoknál a dolgozóknál, akik elvesztették a munkájukat! Az IMF-től felvett kölcsönt ugyanazzal a kamattal a bankok adják a lakosságnak, a kis- és középvállalkozóknak!

Magyar mezőgazdaságot akarunk! Magyarország az alapvető élelmiszerek terén legyen független a külföldtől! Az állattenyésztést helyre kell állítani. El kell érni, hogy ne maradjon parlagon föld. A kormány feladata, hogy megvédje a magyar termelőket a külföldi agráragressziótól. Ne engedjük új bevásárlóközpontok építését! A magyar föld maradjon magyar nemzeti tulajdonban!

Mit akarunk Európában?

Egységes Európát akarunk, az emberek és népek egységes Európáját akarjuk. Olyan Európát, ahol a tisztesség és a munka az érték.

Az EU-szerződés újratárgyalását akarjuk, új elveken, a néptömegek bevonásával. Európai szuperállam helyett a nemzetek szövetségét akarjuk. A gazdagok és nagyok uralma helyett az egyenlő nemzetek kölcsönösen előnyös együttélését akarjuk.

Mondjuk meg az EU-nak: fizessen a rendszerváltásért! Ők jártak a legjobban, ők a haszonélvezők, fizessenek! Az EU segítsen megoldani a magyar társadalom gondjait, a fejlettségi különbség leküzdését, a cigányság helyzetének javítását.

A nemzeti érdekek legyenek az EU-érdekei! Az ellentétes érdekeket fel kell számolni.

Dolgozni akarunk az Európai Parlamentben. Nem a nagy fizetésért megyünk oda, hanem azért, hogy a magyar érdekeket szolgáljuk.

Az EU ne legyen katonai szervezet! Magyarország semmilyen formában se vegyen részt az EU katonai tevékenységében.

Magyarország lépjen ki a NATO-ból! A magyar katonákat hozzák haza Afganisztánból, Koszovóból és minden más külföldi országból!

Magyar hadsereget akarunk! Magyar honvédséget, gyarmati kiegészítő karhatalom helyett.

Ha ezt akarod, támogasd a Munkáspártot, szavazz a Munkáspártra!

Ezt a programot nem lehet a Munkáspárt nélkül megcsinálni.

Ezt a programot csak a Munkáspárttal lehet megcsinálni.

Mi nem a tőkésék, nem a milliárdosok, mi a dolgozó emberek pártja vagyunk!

GYŰJTENI! GYŰJTENI! GYŰJTENI!

A Munkáspárt Központi Bizottsága április 25-én ülést tartott. Thürmer Gyula elnök köszöntötte a Központi Bizottság mostanság jubiláló tagjait. Karaes Lajosné és Hajdú József 60. születésnapjukat ünnepelték a közelmúltban. Budai Ferenc 65. életévét töltötte be. A Központi Bizottság legifjabb tagja, Juhász Norbert pedig most volt 20 éves. Gilicze Attila, az Elnökség tagja a szakszervezeti mozgalom helyzetéről és a párt feladatairól szólt. Karaes Lajosné alelnök ismertette a párt anyagi helyzetét. Nagyon feszes munkával, nagyon takarékos gazdálkodással sikerült a párt működését az elmúlt időszakban is finanszírozni. Igaz, hogy nagyon sok minden szükséges dolgról le kell mondanunk, és további kemény munkára van szükség. Thürmer Gyula elnök előterjesztésében a Központi Bizottság döntött arról, hogy a Munkáspárt május 1-i hatállyal kilép az Európai Baloldali Pártból, amely minden erőfeszítésünk ellenére egyre távolabb kerül a kommunista politikától, és objektíve a tőkés érdekek kiszolgálójává válik.

Vajda János alelnök értékelte a választási munkát. A lényeg: a május elsejei kampánynyitóiig teljesíteni kell az EP-lista megállítást. Ehhez dolgoznunk kell. A listát május 6-án jelentjük be, addig minden egyes kopogtatócédulát várunk a párt központjába.

MEGHÍVÓ

A Magyar Kommunista Munkáspárt a fasiszta elnyomás elleni tiltakozás egyik legnagyobb magyar lírikusa, **Radnóti Miklós** születésének 100. évfordulóján, 2009. május 5-én, 15.00 órai kezdettel kiállítással egybekötött, zenés-irodalmi megemlékezést tart, melyre tisztelettel meghívjuk.

Megnyitót mond: Simor András író, publicista, az EZREDEVÉG folyóirat főszerkesztője.

A rendezvény helye: Budapest, Újbuda (XI. kerület), Bartók Béla út 79. szám alatti munkáspárti iroda nagyterme.

Irodalmi rendezvényünk főhajtás a fasiszták és nyilas keretlegények által kivégzett Radnóti Miklós költő ma is élő emléke előtt, egyben tiltakozás az ordas eszmék újraélesztése és támogatása ellen.

Győzelem a fasiszmus felett

Emlékezzünk május 8-án, pénteken 15 órakor a Szabadság téri Szovjet Hősi Emlékműnél.

A SZOCIK CÉDULÁSLÁDÁJA MÁR RÉG MEGTELT

Csak a Munkáspárt támogatásával teszel a magad érdekében, a többieknek csak a szavazatod és a pénzed kell!

NEMET AZ ÚJKAPITALISTÁKRA!

BESZÉLGETÉS SZABÓ JENŐNÉ SZÜCS ZSUZSANNÁVAL, MAKÓ KÉPVISELŐ-JELÖLTJÉVEL

Szabó Jenőné Szücs Zsuzsanna már gyerekkorában, '56 vérzivataros napjaiban megtanulta, mi a különbség a párttag és a kommunista között. A Munkáspárt Központi Bizottságának makói megbízottja a kopogatócédula-gyűjtés hajrájában elvtársait is figyelmezteti: **Kötelességetek ezt a robotmunkát elvégezni!”**

Szabó Jenőné Szücs Zsuzsanna

1949-ben született Makón, egy hétgyermekes család elsőszülöttjeként. Általános iskolai tanulmányait a makói Malinovski utcai iskolában végezte, számos, a város peremén élő magyar és cigány társával együtt. 1967-ben érettségizett a szentesi Ipari Szakközépiskola erősáramú tagozatán. Bár felvették a Színművészeti Főiskolára, testvére súlyos betegsége miatt, dolgoznia kellett. Villanszerelőként dolgozott az Újszegedi Kendergyárban, majd a makói Zöldértnél, később a Mediorba került. Jelenleg nyugdíjas.

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Szüleim iskolázott, könyvet szerető, művelt munkás emberek voltak, és abban az időben nekünk is hasonló értékrendet közvetítettek. Édesapám a makói Kísérleti Gazdaság raktárosaként dolgozott, majd az ötvenes években ugyanott párttitkár volt.

– *Hogyan élte meg 1956-ot?*

– Nagy szegénységben érte családunkat 1956, amely meghatározó esemény volt számomra. Édesapám éjszakába nyúló magyarázatokkal indította el második osztályos lányát az úton, ahonnan csak halálával fog letérni. Az igaz kommunista édesapámnak és társainak, akikkel tüntetni indult a város főterére, az iskola elé, 1956 forradalom volt! Egészen addig, amíg a tömeg egyes tagjai el nem kezdték lehúzni a vörös csillagot a szobor tetejéről. Mikor hazaért azt mondta: „Ellenforradalom van drágám, a munkások hatalmát akarják megdönteni! Vannak párttagok és vannak kommunisták. Jegyezd meg, mi az utóbbiak vagyunk!” Hát innen indultam...

– *Családod?*

– 1977-ben mentem férjhez, 1979-ben kislányunk, 1982-ben kisfiúnk született. Én közben elvégeztem a marxista-leninista esti egyetem munkásmozgalom szakát, majd a politikai gazdaságtan szakosított. Társadalmi tevékenységem során, mind a városi KISZ-bizottság titkárait, mind a pártbizottság munkatársait helyettesítettem. Soha nem akartam végleg ott dolgozni, mert fontosabb volt, hogy azoknak az érdekeit belülről képviseljem, akiknek az életét éltem. „Bizalmi tőkét” kovácsoltam és ma is sok ismerősöm, munkatársam, lakótársam szívesen fordul hozzám. 1986-ban elhunyt a férjem, így két gyermekemet egyedül neveltem fel. A lányom történelem-angol szakos tanár, anya, feleség, és a Munkáspárt tagja. Fiam kezdőként is sikeres általános iskolai tanár.

– *Itt Makón, hamar újjáalakult az MSZMP?*

– A pártértekezlet után nem léptem be az MSZMP-be. Az országban először, öt nappal korábban, mint Pesten, Makón alakult újjá az MSZMP Dégi Imre kollégiumi igazgató vezetésével. Ennek tagja lettem, és azóta a Munkáspárt minden akciójában társaimmal együtt részt veszünk, az országos átlagnál eredményesebben!

– *Optimista vagy?*

– Az embereknek el kell hinni: csak akkor, ha nem törődnek bele a nyomorukba, ha nem hiszik megváltozhatatlannak a sorsukat, ha mernek összefogni, ha támogatják egymás harcát, változtathatnak az életükön. A választások előtt 15 falut akarok végigjárni kopogatócéduláért. Szervezetünk kicsi, de mindenki részt vesz a gyűjtésben. Pópa elvtárral együtt százas tételeket is elérünk. Minden pártagnak üzenem: ha azt akarjátok, hogy ez a párt legyen, mert sok embernek nagyon nagy szüksége lesz rá, kötelességetek ezt a robotmunkát elvégezni!!! Már csak azért is, hogy azok az elvtársak, akik erejükön felül is megfelelnek az elvárásnak, ne erőlködjenek hiába!

A 2006-os választás estéjén, a városi TV-ben folyó beszélgetés során megkérdezték tőlem, hogy harcol-e a Munkáspárt? Én akkor is, most is azt mondom: IGEN! Folytatni kell, hogy a gyerekeink, ha keresnek a Jobbiktól eltérő, humánus, emberi utat, akkor megtaláljanak minket! Ugyanúgy, mint 1919-ben és 1945-ben is, amikor a nehéz helyzetben az urak, az „erős szociáldemokraták” elhagyták az országot. A történelemhamisító, hazug emlékeztetések ellenére is a kommunisták mentették meg a maradék hazát! Ez lesz a feladatunk, és ez „nem is kevés”!

Azt mondták szabadok leszünk! Igen, de mi csak a jogainktól, munkahelyeinktől, önbecsülésünktől, emberi tartásunktól szabadultunk meg. El kell tűrnünk, hogy képzetlen, kapcsolatokkal rendelkező, gátlástalan újkapitalisták kizsákmányoltjai legyünk. Hát NEM!

Harcba hív május elseje!

1886. május 1-én Chichágóban nem volt sör, virsli és lufi. Sztrájkoltak a munkásszakszervezetek a 8 órás munkaidő bevezetéséért, aminek a tőkés hatalom 4-én vett véget. Anarchista provokátorokat küldtek a munkások közé, hogy bombát dobjanak a rendőrökre, akik erre tüzet nyitottak. Ezt az eszközt mindig szívesen beveti a kapitalista diktatúra. Sokan el is hiszik, amit látnak, és ez jól jön az uraknak. Ma is gyakran élnek hasonló módszerekkel. Tiszánlátás és éberség szükséges, hogy felismerjük a kifinomult és aljas stratégiájukat.

A módszer mellé vehetünk rosszminőségű virslit és semmitmondó lufit. Olyanformát, mint amilyeneket aktuális miniszterelnökök eregetnek. Ne vegyünk! Nincs mit önfeledten ünnepelni. Harcolni kell, akárcsak amerikai elvtársainknak 1886-ban. Vörös szívvel és vörös zászlókkal! Igen, ünnep ez is, de a harc, a munkásszolidaritás ünnepe. Együtt vonulunk a francia, német, szlovák, olasz, orosz, görög proletárral. Együtt az elnyomás, a kizsákmányolás, a munkanélküliség, a háborúk ellen. Mi nem a kormánnyal fogunk össze, hanem egymással. Kubával, Venezuelával, Bolíviával szolidárisak vagyunk, de harcolnak elvtársaink Kolumbiában és másutt is. Nem feledkezhetünk meg azokról a kolumbiai ifjú „frontosokról”, akik naponta véreznek el a szocializmusért. A FARC (Kolumbia Forradalmi Fegyveres Erői) messze van, a tőkés média hazug híreket is ritkán közöl róluk, de nekünk együtt dobban a szívünk az övékkel a latin-amerikai sátorban. Azokban a percekben, mikor mi zászlókkal és

jelszavakkal harcolunk, ők fegyverrel a kezükben halnak meg értünk is. A Föld különböző országaiban emelik magasra a munkásmozgalom jelképeit: a vörös zászlót, a vörös csillagot, a sarlót és kalapácsot vagy a pusztá öklöt. Küzdeni kell az

embertelenség, a világméretű depresszió – a kapitalizmus ellen!

Ütött az óra! A kapitalizmus dögrováson van. Sztrájkoljatok! Szervezkedjete! Tanuljatok! Világ proletárjai, egyesüljete!

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

AZ UTOLSÓ RÉGI MÁJUS ELSEJE

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989. május elsején, hétfőn került sor a szocialista Magyarország utolsó május elsejei rendezvényére. Az utolsó nagy politikai demonstráció, amelyen mozgósítani lehetne a szocializmus védelmére.

MSZMP: SZAKÍTANI A MÚLTVAL

Az MSZMP Politikai Bizottsága április 5-én véglegesen dönt az ünnepségekről. „A munkásmozgalom hagyományaihoz méltóan, sokszínű, változatos program” készül. A hagyományos elem az, hogy ezúttal is megtartják a felvonulást. Új elem, hogy az ország vezetői nem dísztribünön fogadják a felvonulókat, hanem maguk is részt vesznek a felvonulásban, amelyet politikai nagygyűlés zár, ami szintén újítás.

A formai újításokkal nincs különösebb gond. Mindenki érzi azonban, hogy a politikai tartalom is más. Három évtized után először nincs itt Kádár János. Nem csak személye hiányzik az ünnepségről, szelleme is. „Tegyük hitet a demokratikus szocializmus mellett...” – olvasható az MSZMP budapesti bizottságának felhívásában. Megismétlik az MSZMP akkori jelszavait: fellendülés, demokrácia, szocializmus. Együttműködésre kérik „azokat, akik elkötelezetten haladnak az MSZMP-vel és a többi baloldali erővel, azokat, akik ugyan más platformon állnak, de jobbító szándékkal”. Kevesebb, mint egy évvel vagyunk a tőkés ellenforradalom előtt.

A nagygyűlésnek három szónoka is van. Nagy Sándor, a SZOT főtitkára, Tatár Árpád, a SZOT Ifjúsági Tanácsa képviselője beszél, majd Grósz Károly,

az MSZMP főtitkára. Arról a Nagy Sándorról van szó, aki 1989 szeptemberében majd kilép a Központi Bizottságból, és kiviszi a szakszervezeteket a párt befolyása alól, majd később az MSZP egyik erős embere lesz. Grósz úgy érzi, hogy megerősödve került ki az MSZMP KB áprilisi üléséből, úgy tűnik, hogy ő az ország vezetője, talán nincs is olyan nagy gond. Még mindig úgy érzi, hogy a múlttól kell elhatárolódnia, ami egyéni szándékaitól függetlenül lényegében a kádári szocializmus tagadását jelenti. „Az MSZMP mai vezetése... elveti a szocializmus építésének azt a formáját, amely egy szigorú, merev, hierarchikus alá- és fölrendeltségi viszonyban működik, amely csak az utasítások rendszerére épül...”. Majd így folytatja: a párt korábbi vezetése „azt a hamis közérzetet táplálta az egész társadalomban, hogy elért eredményeink korszakos jelentőségűek, időtállóak, elegendőek ahhoz, hogy hazánk a fejlett világ országai közé emelkedhessen”. Békeidőben akár igazak is lehetnének Grósz szavai, de 1989 májusában már más időköt élünk. Egy szó sem esik arról, hogy a polgári ellenzék, a párton belüli meghatározó tényezők a szocializmus megdöntésére készülnek, pedig Grósz tudja, hogy így van.

Grósz abban a tudatban beszél, hogy a problémák a szocializmus talaján fognak

megoldódni, azért megnyugtatta a korábbi párt- és állami vezetők ezreit: „a múlt hibáiért nem személyes felelősöket keresünk – bár sokan azt szeretnék –, hanem intézményes garanciákat akarunk kiépíteni arra, hogy a hibás gyakorlat ne ismétlődhessen meg”. Egy év múlva már nem ez a kérdés. A tőkés erők mindenkit eltávolítanak a hatalomból, Grósz is, az MSZMP-t, a munkásságot is.

Grósz előhossa a reform kulcsszavát is. „Hazánk reformtörekvéseinek távlati célja az is, hogy felzárkózzunk a fejlett országokhoz a gazdaságban, a kultúrában, anyagi és szellemi téren egyaránt. Ez is történelmi távú időszakot igényel, de nemzetünk jövőjének ez az egyedül lehetséges útja. Az MSZMP kezdeményezője, aktív részese, felelős tényezője akar lenni e nagy nemzeti vállalkozásnak”. Ennyi és nem több.

A vezetés úgy dönt, az egész hétvégét majálissá változtatja. Megrendezik a Népszava futóversenyét. A Baloldali Ifjúsági Társulás politikai sörözés elnevezésű programjára hívja a fiatalokat. Május elsején megrendezik a Népszabadság fórumát ezúttal Népszabadság-klubként. A korabeli híradások szerint jelen van Grósz Károly, Jassó Mihály, a Budapesti Pártbizottság első titkára. Grósz, a párt főtitkára két sör és egy pár virsli között vitatkozik „az MSZMP-n belül szerveződő irányzatok” képviselőivel, köztük Szántó Györggyel, Ágh Attilával, a reformkörök képviselőivel (sic!), akik ugyanúgy a szocializmus ellen lépnek fel, mint a polgári ellenzék.

KÁDÁR JÁNOS UTOLSÓ MÁJUS ELSEJÉJE. 1989-TŐL MINDEN MEGVÁLTOZOTT

POLGÁRI ELLENZÉK: MINDEN HATALMAT AZ ELLENZÉKNEK

Amennyire zűrzavaros az MSZMP ünnepeinek tartalma, olyan világos az ellenzéki rendezvények üzenete: rendszerváltást, minden hatalmat a polgári ellenzéknek! A budapesti Népligetben az úgynevezett független szakszervezetek, azaz néhány értelmiségi szakma, tudományos dolgozók, pedagógusok képviselői tartják rendezvényüket. Délután a Jurta Színházban, amely a rendszerváltás idején az ellenzéki rendezvények jelképé válik, vitaforumot tartanak. Kónya Imre, a Független Jogász Fórum képviselője, a Boross-kormány későbbi belügyminisztere kijelenti: „nem az ország mai vezetőinek személyi alkalmatlanságáról van csupán szó, hanem arról, hogy lehetetlennek bizonyult a szocializmus jelszavával indított történelmi vállalkozás”. A szociáldemokrata Ruttner György kívánatosnak tartja, hogy az MSZMP-ben tiszta helyzet álljon elő. A Magyar Néppárt képviselőjében Varga Csaba is úgy fogalmaz, hogy a sztálinisták leszakadását, kiválását a pártból üdvözölni lehetne. Az SZDSZ nevében Magyar Bálint is kijelenti: az ellenzéki kerekasztal az MSZMP-vel akar tárgyalni, nem annak valamelyik szárnyával. Lezsák Sándor, a fő erő, a Magyar

Demokrata Fórum színeiben világossá teszi: az ellenzék nem egyezkedik az MSZMP egyetlen csoportosulásával sem, az MSZMP-vel tárgyal egy dologról, a hatalom átadásáról. A reformszárny lőtt lábú madár – teszi hozzá Lezsák.

Külön ünnepelnek a szociáldemokraták is. Az MSZDP az Osztrák Szocialista Párt képviselőivel együtt tart rendezvényt. Részt vesz az osztrák párt elnökhelyettese, Heinz Fischer, akiből azóta Ausztria köztársasági elnöke lett, az MSZDP pedig eltűnt a politikai süllyesztőben.

Május első napjaiban az USA-ban, a Nemzeti Demokrácia Alapítvány konferenciát szervez a „demokratikus forradalom” témájáról. Kis János, az SZDSZ akkori meghatározó személyisége kijelenti: „az ellenzéknek szembe kell néznie a veszélyes lehetőséggel, hogy a kommunista párt által is meghatározott keretek között mozogva, tevékenységével végső soron nem a demokráciába való békés és fokozatos átmenetet fogja elősegíteni, hanem stabilizálhatja a kommunista rezsimet, és megfoszthatja a politikai szférát egy hiteles ellenzék-től”. Kis mindjárt javaslatot is tesz az amerikai kormánynak: adjanak további kölcsönöket Magyarországnak, de „a hitelek folyósítását össze lehetne kötni azal, hogy milyen sebesen halad előre a

reprivatizálás folyamata”, azaz a kapitalizmus bevezetése.

Május elseje kapcsán Horn Gyula, a KB tagja, külügyi államtitkár nyilatkozik a New York Times-nak: „A magyar szocializmus nem volt marxista...nincs különbség a demokrácia és a szabadság burzsoá és szocialista jellegzetességei között.” A nyugati lapok fálják szavait. Május elseje előestéjén nyilatkozik Mark Palmer budapesti amerikai nagykövete is: „Magyarországon már nem lehet visszatérni a sztálini modellhez, de bátor politikai és gazdasági lépések nélkül Magyarország végtelen időnkig tartó stagnálásba süllyedhet”.

UTÓSZÓ

A hatalomra jutó tőkés erők nem törlik el május elsejét, pedig szeretnék. Az ünnep azonban túl mélyen él az emberekben. Ha nem megy az eltörlés, marad az átalakítás. Május elsejét majálissá degradálják, a szórakozás ünnepévé, megfosztva a munkásszolidaritás eszméjétől. 2004. május elsején Magyarország csatlakozik az Európai Unióhoz, s azóta a hivatalos propaganda az európai csatlakozás ünnepeként kezeli. A Munkáspárt két évtizede őrzi május elsejét, a munkásszolidaritás ünnepét, felvonulással, majálissal, a munkások, a dolgozók érdekeit szolgáló állásfoglalásokkal. ■

KIK VAGYUNK?

Magyarok vagyunk. A magyar dolgozót védjük a külföldi tőkéssekkel szemben. A magyar termelőt és a magyar kereskedőt védjük a külföldi bevásárlóközpontokkal szemben. A magyar nyelvet, a magyar kultúrát védjük az amerikai kultúr szeméttel szemben.

Ellenzékiek vagyunk. Nem nyugszunk bele, hogy a szocialisták a liberálisokkal eladják a kórházakat, bezárják az iskolákat.

Függetlenek vagyunk. Nem vagyunk se rokona, se barátja, se üzletfele az MSZP-nek, de a Fidesznek sem. Mindent támogatunk, ami jó az embereknek, az országnak.

Bátrak vagyunk. Úszunk az árral szemben, vállaljuk, hogy a hatalom velünk szórakozik. Eljön az idő, amikor fordítva lesz!

Kommunisták vagyunk. Nem fogadjuk el, hogy a pénz az úr. Dolgozni, élni akarunk.

KIK NEM VAGYUNK?

Nem vagyunk milliárdosok. Nem vagyunk haszonélvezői a kapitalizmusnak! Ugyanúgy, ahogyan Te sem, Ön sem.

Nem vagyunk tolvajok. Nem azért, mert nem volt rá mód, hanem mert tisztességre neveltek.

Nem vagyunk korruptak. Bennünket nem lehet megvenni. Sem az önkormányzatokban, sem országosan, sem másutt.

Nem vagyunk köpönyegforgatók. Mi húsz éve a dolgozó ember, a szegények mellett vagyunk. Húsz éve ugyanazt mondjuk. Minden szavunkat igazolta az idő.

ARCOK A MUNKÁSPÁRTBÓL

Elnök: Thürmer Gyula

Közgazdászként végzett, valamikor diplomata is volt. Húsz éve állást változtatott: napi sok órában a kapitalizmus fő ellensége. Nem titkolja, zsigerből utálja a ma tolvaj urait. Beszél angolul, oroszul, németül, szerbül, olaszul, kínaiul és még sok más nyelven. A nyelvtanulás a hobbija is.

Alelnök: Karacs Lajosné, Magdi

Magyar vállalkozó egy olyan világban, amikor nem érdemes magyar vállalkozónak lenni. Ha valaki ismeri a gazdaságot, ő ismeri. Az ország pénzét jobban beosztaná, mint a mostani kormány. Mellékállásban anya és nagymama. Saját készítésű tortái messze földön híresek.

Alelnök: Vajda János

A párt „vezérkari főnöke”, azaz belső ügyeinek felelőse. Ő is volt tagja a KISZ-nek, de ő a mostani kormány egykori KISZ-eseitől eltérően, hű maradt azokhoz, ahonnan jött: a dolgozó munkás és parasztemberekhez. Imád főzni, és tud is.

A Nőtagezat elnöke: Csikány Józsefné, Anikó

Nők nélkül nincsen forradalom! – vallja. Mindig vidám, mindig lelkes, ő szervezi a Munkáspárt asszonyait és lányait.

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség elnöke: Szabó Tamás
Egyetemista Egerben, programozást tanul, és minden mást, amihez ő ért, mások meg nem. Nemrégiben lett elnök, kis csapatot vett át, de nagyot akar átadni utódjának.

Nevünk: Magyar Kommunista Munkáspárt
Címünk: 1082 Budapest, Baross utca 61.
Telefon: 06-1/334-2721
E-mail: info@munkaspart.hu
Honlap: www.munkaspart.hu

A Szabadság

Ez a Munkáspárt lapja. Nem keverendő össze a Népszabadsággal, mert az a szocialistákat támogató nagytőke lapja. Minden héten, csütörtökön jelenik meg. Bármelyik munkáspárti szervezetben meg lehet rendelni. Nem drága, számonként 200 forint.

Olvasható az Interneten is: <http://www.aszabadsag.hu>

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423; A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>